

ORHAN HANÇERLİOĞLU

# YEDİNCİ GÜN

*Roman*



Remzi Kitabevi

## ORHAN HANÇERLİOĞLU

1916 yılında İstanbul'da doğdu, 1991'de öldü. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirerek Meriç, Karaisali, Keşan'da kaymakamlık yaptı (1943-1946). İstanbul'da Belediye Müfettişliği, Emniyet Şube Müdürlüğü (1950), İstanbul Şehir Tiyatroları Müdürlüğü (1954) görevlerinden sonra İETT Hukuk İşleri Müdürlüğü'nden emekliye ayrıldı (1978). *Karanlık Dünya* (1951), *Ekilmemiş Topraklar* (1954) romanları kırsal kesimin sorunlarını yansıtır. *Büyük Balıklar* (1952), *Oyun* (1953), *Ali* (TDK Ödülü, 1956) *Yedinci Gün* (1957) kent yaşamında insan ilişkilerini, kişilerin psikolojik açmazlarını sergiler. Düşünce akımlarını, düşünce sorunlarını konu edinen *Erdem Açısından Düşünce Tarihi* (1963), başlangıcından günümüze *Mutluluk Düşüncesi* (1985), *Özgürlük Düşüncesi* (1966) gibi yapıtlarını ansiklopedik çalışması izledi: *Felsefe Ansiklopedisi* (9 cilt, 1980). Yazarın hazırladığı sözlükler ise şunlardır: *Felsefe Sözlüğü*, *İslam İnançları Sözlüğü*, *Ekonomi Sözlüğü*, *Ticaret Sözlüğü*, *Türk Dili Sözlüğü*, *Dünya İnançları Sözlüğü*, *Toplumbilim Sözlüğü* ve *Ruhbilim Sözlüğü*.

## ORHAN HANÇERLİOĞLU'NUN DİĞER KİTAPLARI:

### Hikâyeler:

*İnsansız Şehir*

### Roman:

*Karanlık Dünya*

*Ekilmemiş Topraklar*

*Büyük Balıklar*

*Oyun*

*Ali (TDK Edebiyat Ödülü)*

*Kutu Kutu İçinde*

*Başka Dünyalar*

*Bordamıza Vuran Deniz*

### İnceleme:

*Musahipzâde Celâl*

### Düşünce Kitapları:

*Mutluluk Düşüncesi*

*Özgürlük Düşüncesi*

*Düşünce Tarihi*

*Felsefe Sözlüğü*

*Felsefe Ansiklopedisi (Kavramlar-Akımlar, 7 cilt)*

*Felsefe Ansiklopedisi (Düşünürler, 2 cilt)*

*Ekonomi Sözlüğü*

*Ticaret Sözlüğü*

*Türk Dili Sözlüğü*

*İslâm İnançları Sözlüğü*

*Dünya İnançları Sözlüğü*

*Toplumbilim Sözlüğü*

*Ruhbilim Sözlüğü*

ORHAN HANÇERLİOĞLU

# YEDİNCİ GÜN

(roman)



Remzi Kitabevi

YEDİNCİ GÜN / Orhan Hançerlioğlu

© Remzi Kitabevi, 1985

Her hakkı saklıdır.  
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak  
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin  
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

*Kapak tasarımı:* Murat Özgöl

ISBN 978-975-14-1524-0

BİRİNCİ BASIM: Varlık Yayınları, 1957  
İKİNCİ BASIM: Remzi Kitabevi, Şubat 2000  
ON BEŞİNCİ BASIM: Ağustos 2024

---

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul  
Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090  
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Güven Mücellit, Mahmutbey Mah. 2622. Sokak  
Güven İş Merkezi No: 6 Bağcılar-İstanbul  
Sertifika no: 45003 / Tel (212) 445 0004

# 1

*“Başlangıçta Allah gökleri ve yeri yarattı. Ve yer ıssız ve boştu. Ve enginin yüzü üzerinde karanlık vardı. Ve Allahın ruhu sulara yüziyordu. Ve Allah dedi: Işık olsun ve ışık oldu. Ve Allah ışığı karanlıktan ayırdı. Ve akşam oldu ve sabah oldu, birinci gün.”*

TEVRAT, TEKVİN BÖLÜMÜ 1-5



Ve Ömer, Müsteşar'ın suratını üç yumrukle darmadağın etti.

Sonra, iki yıldır içinde çalıştığı odasına döndü. Her zamanki gibi, sabah güneşiyle ısınan sıcacık koltuğuna oturdu. Havayollarına telefon ederek son defa memurluk gücünü kullandı, İstanbul'a gidecek ilk uçakta yer ayırttı. Masanın bütün çekmecelerini açtı. Alt gözlerden birinde saklı duran tabancasını aldı, cebine yerleştirdi. Derisi kararmış anahtarlığından çıkardığı anahtarları, birer birer açık çekmecelerin içlerine bıraktı.

Çıt çıkmıyordu. Koskoca Bakanlık'ta olağanüstü bir sessizlik vardı. Her sabah, yazdıkları yapraklar dolusu yazılara imzasını atarak, işleri yokuşa sürmenin sorumluluğunu paylaşması için birer ikişer sökün eden müdürler, sanki olup bitenleri biliyorlarmışçasına, odalarına kapanmışlardı. Daktilo Nermin bile, bir yeni gömleğin gerginliği altında dikilen göğüslerinin bir başka güzelliğini göstermeye gelmemişti. Havada, birdenbire bastıran Ankara baharının aşırı sıcaklığı vardı.

Saatine baktı. Hemen kalkarsa uçağa yetişebilirdi. Hemen kalkmaksa kolaylıkla yapabileceği bir işti. Onu, Ankara güneşiyle kavrulmuş bu sıcacık koltuğa bağlayan bütün bağ-



lar kopmuştu artık. Hemen kalkabilir, odasının ortasına serili demirbaş halının üstünde keyfince bir taklak atabilir, sessizliği sağlamak için marokenle kaplanmış kocaman kapıları ardına kadar açıp yankılı koridorlara doğru en gür sesiyle dileği gibi bir şarkı söyleyebilir, ellerini Daktilo Nermin'in yıllardan beri içini titreten göğüslerine uzatabilir, emektar odacı Hasan Tükenmez'i kucaklayabilir, "Seni gerçekten seviyorum kardeşim," diyebilir, hatta Müsteşar'ı yakasından kavrayıp, "İşte senin bu çatı altında yapabileceğin tek şey," diyerek Hasan Tükenmez'in yerine oturtabilirdi.

Kalktı. Ağır ağır kapıya doğru yürüdü. Yıllardır, hep istediği halde, büyük memurluğun gerektirdiği bu ağır yürüşten bir türlü kurtulamamıştı. Kapıyı açtı. Odacı Hasan Tükenmez, çözükle yaka düğmelerini iliklemeğe çalışarak yerinden fırladı. Koridorda dolaşan birkaç memur Genel Müdürlerine yol vermek için sırtlarını duvara yapıştırdılar. Onların arasından, her zamanki kayıtsızlığıyla geçti. Baş, bir çeşit sarhoşluk içinde, bir yaz denizinde tatlı tatlı yalpalayan bir sandaldaymışçasına dönüyordu. Yerçekiminden kurtulmuş gibiydi, halılarla örtülü mermer merdivenleri öylesine bir hafiflikle indi. Birden, gözlerinin önüne, bütün gücüyle yapıştırdığı yumrukların altında Müsteşar'ın moraran, kanayan, o karmakarışık suratı geliverdi. Midesinde bir bulantı duydu. Yerini bulan yumruklarının doğurduğu korku Müsteşar'ı, zillere basıp odacıları, memurları başına üşüştürmek şaşkınlığından korumuştur. Oysa bir büyük memur, dayak yediğini ancak bir şaşkınlık anında başkalarına gösterebilirdi. O an geçtikten sonra büyük memurluk zekâsı, hesaplılığı işlemeye başlar, kendisinden daha güçlüsüyle karşılaşan her insan gibi rahat rahat dayak yemeye izin vermeyen büyük memurluk kurallarına boyun eğmek zorunda kalırdı.

Bakanlığın kapısında, unuttuğu şapkasını ardından koş-turan odacıya son emri verdi:

“Bana bir taksi çevir...”

Ensesinde, bahar güneşinin sıcaklığını duydu. Ağaçların gölgelediği yollarda dayak atabilmeye olduğu kadar, dayak yiyebilmeye de yetkili insanlar dolaşıyordu.

Yarı beline kadar eğilerek taksinin kapısını açan odacıya bir on liralık uzattı. Şaşkınlıkla gözlerini kaldıran odacı, her zamanki gibi onun sigara aldırılmak istediğini sanarak:

“Kaç paket alayım efendim?” diye sordu.

Ömer otomobile girmişti bile.

“Allahaismarladık Hasan...” dedi, “kaç paket istersen o kadar al...”

“Nasıl olsa içecek sen değil misin?...” diye düşündü. Kapıyı hızla çekerek kapattı.

Şoför başını çevirmiş, emrini bekliyordu. İsteksizce mırıldandı:

“Havaalanına...”

İnsan pekâlâ, memleketin her yerinde ölebilirdi. Ama canı öyle isteyivermiş, uçakta yer ayırtmış, yola çıkmıştı. Belki de önce bu havadan, bu bağlılıklardan, yıllardır boyun eğdiği bu kurallardan kurtulmak, ölüme hazırlanmak, sonra da, yapabileceği her şeyi yapmış olarak sehpanın merdivenlerini ağır ağır tırmanmaya başlayan bir hükümlü gibi ölüme doğru yürümek istemişti. Şu anda, kafasında açıkça bildiği hiçbir düşünce yoktu.

Her şey ne kadar da çabuk olup bitivermişti. Dün akşam, onu geç saatlere kadar Bakanlığa bağlayan toplantıda çalışırken bir falcı çıksaydı da bu sabahın olaylarını birer birer anlatsaydı, kahkahalarla gülerdi. Gerçekten, inanılacak gibi değildi bütün bunlar... Daha birkaç saat önce, Yenişehir'deki

evinde, güneşten gözleri kamaşarak uyanmıştı. Rezzan, her zamanki gibi, yanında yatıyordu. Onu uyandırmamak için ayaklarının ucuna basarak kalkmış, banyoya geçerek gürültü etmeden tıraş olmuştu. Mutfaktan, semaverin fokurtusu iştiliyordu. Fatma, tıraş suyunu verirken, gene her zamanki gibi fısıltıyla:

“Hanımefendi uyanmadı mı?” diye sormuştu.

O da, Fatma’ya belli etmemek istediği bir başka fısıltıyla:  
“Uyanmadı...” diye karşılık vermişti.

Sonra, gene ayaklarının ucuna basarak yatak odasına girmiş, yavaşça gardrobun kapağını açarak elbiselerini çıkarıyordu. Kapağın gıcirtısından uyanan Rezzan, güneş vurmuş yorganların arasında:

“Ööff...” diye homurdanarak öbür yana dönmüş, gözlerini kaçıramadığı güneşin güçlü ışığına yenilip yatağın içinde doğrulmuştu:

“Sana kaç defa söyledim canım, gürültü etmeden kalkamaz mısın?...”

Aynanın karşısında, ses çıkarmadan, kravatını bağlamış, şakakları kırılan saçlarını taramıştı. Yemek odasına geçerken, karısına:

“Kahvaltıya gelmiyor musun?” diye sormuştu.

Oysa onun zayıflamak için sabahları bir şey yemediğini bilirdi. Rezzan, yastığını gölgeye çekerek güneşten kurtardığı gözlerini yeniden yummuştu.

Ortaokula giden on üç yaşındaki oğlu Işık, masanın başına çökmüş, her zamanki iştahıyla ne bulduysa atıştırmaya başlamıştı. Lisenin ikinci sınıfında okuyan on altı yaşındaki kızı Sevgi, bir fincan şekerli çayını bitirmiş, ardına kadar açtığı pencerenin önünde, babasına çaktırmamaya çalışarak, her sabah okula beraber gittikleri kendi yaşındaki sevgilisi-

ni bekliyordu. Ömer, onun bu erken uyanan aşkını görmezliğe gelmeyi uygun buluyordu. Görseydi de ne olacaktı sanki? Dinletebilecek miydi?... Her zaman, tepki uyandırabilecek tartışmalardan kaçınan, ağır, çatık kaşlı haliyle yarattığı saygıyı zedelemeye değer miydi?... Onu, Sevgi'nin aşkından çok, Işık'ın tombul yanakları, daha şimdiden pantolonunu davul gibi şişiren kocaman karnı ilgilendiriyordu. İçinden, "Anası kendi perhizine bakacağına biraz da şununla uğraşsa..." diye düşünmüştü, "Yirmisine gelmeden patlayacak bu gidişle..."

Sevgi, gözlerini onun gözlerinden kaçırmaya çalışarak:

"Babacığım..." demişti, "bu akşam biraz geç kalabilir miyim? Oya'larda toplanacaktık da..."

O ise, her zamanki ağırlığı, çatık kaşları, saygı uyandıran sesiyle Sevgi'nin yüzüne bakmadan, çayını ağır ağır yudumlarken:

"Pekâlâ..." diye karşılık vermişti, "en geç yedide evde ol."

"Teşekkür ederim baba..."

Sevgi'nin çınlayan sesindeki kadınlık sevincini hemen sezivermişti. Bu seste bir küçük dişinin bütün istekleri, hayalleri vardı.

Her günkü gibi, Fatma'nın eline tutuşturduğu şapkasını başına geçirip sokağa çıkmıştı. Ankara sokakları iyice ısınmıştı artık. Bu yıl bahar, şehre, bir yaz havasıyla girivermişti. Sabah güneşi asfalt yollarda oynayıyordu. Yeni sulanmış ağaç köklerinden burcu burcu toprak kokuyordu. Kızılay Parkı'na doğru karşılıklı sıralanan pastaneler gölgeliklerini indirmişlerdi. Sırtlarını güneşe çeviren, böylelikle, içtikleri sabah çayının daha bir tadını çıkaran insanların önünden ağır ağır geçerek Bakanlıklar'a doğru yürümüştü. Yirmi dört yıl, hiç akşamdan, çamurlusundan asfaltlanmışına kadar birçok yollarda, eviyle işi arasında böylece gidip gelirdi. Bir saat rakka-

sı bile bu ölçülü gidiş gelişlere onun kadar alışık, onun kadar uygun olamazdı. Emeklilik hakkını elde edebilmesine bir yıl vardı. Oysa daha uzun yıllar çalışabileceğine inanıyordu. Kırk üç yaşındaydı. Kendisini genç, güçlü buluyordu.

Bakanlığa her zamanki gibi girmiş, merdivenleri tırmanmış, masasının başına oturmuştu. Bugün de, bütün günler gibi başlıyordu. Her akşam titizlikle kilitlediği çekmecelerden birini açarak Bakan'a sunulması gereken dosyayı çıkarmıştı. Oturduğu koltuk, saatlerden beri pencereden giren güneşin altında iyice ısınmıştı. Deriden geçen sıcaklık bütün vücuduna yayılıyordu. "Hasan'a söyleyeyim de şu perdeleri kapatsın sabahleyin..." diye düşünürken telefon çalmıştı. Telefonda Müsteşar'ın sesi:

"Biraz bana kadar gelin..." diyordu.

Yerinden kalkmış, Bakan'a sunulacak dosyayı da yanına alarak Müsteşar'ın odasına doğru yürümüştü. Saat dokuz buçuğa geliyordu. Koridorlarda o geçerken ayağa kalkan odacılardan, işlerine gecikmiş tek tük memurlardan başka kimse yoktu.

Otomobil durmuştu. İstanbul uçağı kalkmak üzereydi. Bütün yolcular yerlerine yerleşmişlerdi. Uçağı çıkan merdivenleri hızla tırmanırken, şoförün, paranın üstünü verebilmek için arkasından koşup bağırdığını işitmemişti. Havaalanında oldukça güçlü bir boz yel esiyordu. Uçağın penceresinden dışarıya baktı, gözlerini ovuşturdu. Ellerini sallayarak kendisine bir şeyler anlatmak isteyen şoför, başka bir dünyanın insanı gibi soluk, titrek, sessizdi.

Önce yavaştan başlayan tartışma gittikçe sertleşmiş, Müsteşar'ın sesi, yirmi dört yıllık memurluk hayatının bü-

tün âmirlerini içine alarak, Genel Müdürlük koltuğunda bile silkip atamadığı o ezici baskıyla büsbütün güçlenip sözsüz sövüntülerle yüklü bir bağırıma dönmüştü. Birden, nasıl şahlanıverdiğini iyice hatırlamıyordu. Gözlerinin önünde bir şeyler uçuşmuş, kulakları hiçbir gürültü duymaz olmuştu. Ayağa kalkıp Müsteşar'ın yüzüne doğru eğilmiş, bir titreme nöbeti içinde:

“Benimle böyle konuşulmaz...” demişti.

Müsteşar:

“Sen kim oluyorsun ki?...” diye bağırıyordu, “kim oluyorsun ki seninle böyle konuşulmasın?...”

O zaman yumruğunu, bütün gücüyle onun suratına indirmiş, hızını alamayıp bir daha, bir daha vurmuştu. Onun, dayak yiyen bir çocuk gibi, karşısında hıçkırarak ağladığını görmek istermişçesine...

Uçak bulutların üstüne yükseliyordu. Motorun göğü kaplayan gürültüsü kulaklarını doldurmuştu. Şu anda bütün evren tanrısal bir denge içindeydi. Bulutların aklı, güneşin kırmızılığı, göğün maviliği birbirine karışıyor, bitmez tükenmez bir uzay içinde, bir renk yağmuru yağıyordu. Uçak, bu uzayda kaybolan bir ruh gibiydi. Bütün bu olup bitenler, böylesine bir sonsuzlukta ne kadar küçük, değersiz, gülünçtü. Her şey bir hava zerresi, bir renk, bir ışık içinde eriyip gidiyordu. Evren, sevgilerle yüklüydü. İyilikler, güzellikler uçağın çevresinde uçuşuyorlardı.

Cüzdanını çıkardı, banka defterine baktı. Bankada yedi yüz altmış lirası vardı. Bir genel müdürün yıllarca ekini belli etmeden böylesine bir varlıkla nasıl yaşayabildiğini kimse cikler anlayamazdı. Banka defterini cüzdanına, cüzdanını da cebine yerleştirdi.

Kim bilir, belki de bu gök yolculuğu onu amacına ulaştırır, tabancasını kullanmaya zaman bırakmazdı. Uçak, bu kocaman gök boşluğunda, toprağa asla erişmeden düşebilirdi. Ya da uçsuz bucaksız göğün içinde hiç bitmeyen bir yolculuğu sonsuzluğa doğru sürdürebilirdi. Yarım kalmış, bir türlü bütünlenemeyen bir şiir, bir sanatçının ömrü boyunca tüketemediği bir düşünce, sonuna erişilemeyen bir sevgi gibi... İyi ruhlar, bıkmıp usanmadan, sonsuzluğa kadar bu şiirin, bu düşüncenin, bu sevginin çevresinde dolaşabilirdi. Bir renk, bir ışık yağmuru içinde, asla bitip tükenmeden...

Ama uçakta daha uzun yıllar toprağın üstünde bulunmak, bir şeyler yapmak, bir şeylere ulaşmak isteyen insanlar vardı. Uçak, onları aldatmamalıydı. Böylesine bir oyun, aynı kaşı, aynı gözü, aynı elleri taşıyan bütün yaratıkların gönüllerine denk olamazdı. Eli tabancasına gitti, onu uzun uzun okşadı.

Elbette bugünün de bir akşamı olacaktı. Sevgi, tam saat yedide, sevgilisinden koparcasına ayrılıp eve dönecek, Fatma'dan kaçamak mutfakta bir şeyler atıştıran Işık'a alırdırmadan odasına girip kendini sırtüstü yatağa atarak yepyeni düşlere dalacaktı. Fatma, akşamın yemeğini hazırlayacak:

“Hanımefendi...” diye seslenecekti, “beyefendi gecikti bu akşam...”

“Kim bilir nerelerde kalmıştır?...” diyecekti Rezzan omuzlarını silkerek, “dokuza kadar gelmezse biz yiyyeriz.”

Sevgi ertesi sabahın, Işık'sa sofranın düşüne dalarak bir zaman daha bekleyeceklerdi.

Şimdi, ak bulutların üstüne dökülen bu parlak güneş çoktan çekilmiş olacaktı. Ağır ağır ilerleyecekti gece. Zaman, her günkü hızıyla, bütün olayları ardında bırakarak, karanlık tünellere dalan bir tren gibi gece yarısına yönelecekti. Rezzan, Fatma'ya:

“Ben yatıyorum artık...” diyecekti, “sen beklersin beyi... Söyle ona, soyunurken sakın güürültü etmesin, çocukları da, beni de uyandırmamasın boşuna...”

Ömer, kendi kendine, “Korkma karıcığım...” diye mırıldandı. “Seni artık asla uyandırmayacağım...”

Sirkeci otellerinden birinde, otel kâtibi:

“Nüfus kâğıdınız yok mu?...” diye sordu, “Nasıl olur, polise karşı...”

Ömer, bir uyur-gezer haliyle, kaskatı:

“Yola çıkarken unutmuşum...” dedi.

Sarı bıyıklı kâtip güldü.

“Nasıl yapalım?...”

“Bilmem.”

“Olur olmasına ama...”

Otelin kahvesinden tavla şakırtıları taşıyordu. Ter, yağ, kir kokularıyla yüklü bir taşlıktaydılar. Sarı bıyıklı kâtip, bu iyi giyinmiş müşteriye önce kuşkuyla bakmış, sonra, omuzlarını silkerek önündeki deftere eğilmişti:

“Adınız?”

“Hasan.”

“Soyadınız?”

“Tükenmez.”

On liralığa bakıp kaç paket sigara alacağını sorarken odacı Hasan Tükenmez’in yüzündeki şaşkınlık gözlerinin önüne gelivermişti. “Keşke cebimdeki bütün parayı ona bıraksaydım...” diye düşündü. “Değerdi, gene de bana yaptıklarını ödemiş olmazdım. Ama, uçağa binecek param kalmazdı...” Bakanlık’ta, belki de sevdiği tek insan, bütün kalbiyle kendisine bağlanmış, işini gereği gibi yapan, iyi kalpli Hasan Tükenmez’di.



“Nerelisiniz?”

“Safranbolulu.”

“Ne iş yaparsınız?”

“Tüccarım.”

“Eşyanız yok mu?”

“Yok.”

“Pekâlâ,” dedi kâtip omuzlarını yeniden silkerek, “on iki numaralı oda... İşte anahtarı...”

Ömer, kâtibin elinden anahtarı alıp ilk kata çıkan tah-ta merdivenlere doğru yürüdü. Yağ kokularıyla tavra şakır-tılarından bir an önce kurtulmak istiyordu. On iki numaralı odaya girince kapısını kapadı, kilitledi. Sokağa bakan pence-reden İstanbul’un bütün gürültüsü duyuluyordu. Gün, yeni-den başlarmışçasına parlak, ıslıl ıslıldı. Büyük şehrin insanları, bir karınca yuvasındaymışlar gibi kaynaşıyorlardı.

Başında bir ağırlık, bir dönme, bir uyumak isteği vardı. Ceketini çıkarıp ortada duran bir iskemlenin arkalığına as-tı. Sonra, kravatını bile çözmeden, kendini olduğu gibi yata-ğın üstüne bıraktı.

Şehrin homurtusu, kulaklarında, hâlâ silinmeyen uçağın gürültüsüyle karışıyordu.

## 2

*“Ve Allah dedi: Suların ortasında kubbe olsun ve suları sulardan ayırsın. Ve Allah kubbeyi yaptı ve kubbe altında olan suları kubbe üstünde olan sulardan ayırdı. Ve Allah kubbeye gök dedi. Ve akşam oldu ve sabah oldu, ikinci gün.”*

TEVRAT, TEKVİN BÖLÜMÜ 6-8



**Ömer, Bakanlıkta Müsteşar'a bağlı olarak çalışmaktadır. Düzenli bir hayatı vardır. Ama yaşadığı sıradanlıktan sıkılmakta, âdeta boğulmaktadır. Ve bir gün Müsteşar'la çatışıp, İstanbul uçağına tek gidiş bir bilet alır. Uçak bulutların üzerinde yükselirken, Ömer'in önünde çok farklı bir kimliğin kapıları aralanmaktadır...**

[www.remzi.com.tr](http://www.remzi.com.tr)

ISBN 978-975-14-1524-0



9 789751 415240

KDV'den muaftr